

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 367/2017
21.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ у стечају, чији је пуномоћник Зоран Савкић, адвокат из ..., против тужених: 1) „ББ“ ..., чији је пуномоћник Јелена Дамјановић, адвокат из ... и 2) ВВ из ..., чији је пуномоћник Вера Чабаркапа, адвокат из ..., ради утврђења, вредност предмета спора 3.190.000 евра, одлучујући о ревизији друготужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 3121/17 од 14.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ВВ из ... изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 3121/17 од 14.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П број 7096/2013 од 23.03.2017. године у ставу првом изреке одбијен је примарни тужбени захтев за утврђење да је уговор о продаји и куповини непокретности закључен у ... дана 11.07.2012. године између тужених оверен пред Првим основним судом у Београду Ов бр. ... од 11.07.2012. године апсолутно ништав и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке усвојен је евентуални тужбени захтев и обавезана је друготужена да у стечајну масу тужиоца врати износ од 3.190.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 17.09.2013. године па до исплате на жиро-рачун тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезана је друготужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 1.259.640,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 3121/17 од 14.06.2017. године у ставу првом изреке одбио као неосноване жалбе тужиоца и друготужене и потврдио је првостепену пресуду Привредног суда у Београду у ставовима првом, другом и трећем изреке у односу на трошкове према друготуженој. Ставом другим изреке другостепене пресуде преиначено је решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да првотуженом накнади парничне трошкове у износу од 410.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев првотуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавила је друготужена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. тачка 10. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Предложио је одбијање ревизије као неосноване и обавезивање друготужене на накнаду трошкова ревизијског поступка за састав одговора на ревизију у износу од 350.000,00 динара и судску таксу по одмерењу суда.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да ревизија друготужене није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка. 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП коју истиче ревидент и коју је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде.

Према утврђеним чињеницама у парници П број 2364/12 на коју се ревидент позива правноснажно је утврђено да не производи правно дејство према стечајној маси овде тужиоца уговор о откупу стана од 25.08.2005. године закључен између тужиоца као продавца и ГГ као купца. Такође је утврђено да не производи правно дејство према стечајној маси анекс уговора од 17.10.2006. године као и уговор о поклону закључен између ГГ као поклонодавца и ВВ као поклонопримца оверен 08.06.2007. године. Обавезани су ГГ и ВВ да солидарно врате у стечајну масу непокретност која је предмет наведених уговора. У предметној парници предмет примарног тужбеног захтева је утврђење ништавости уговора о продаји и куповини исте непокретности закључен 11.07.2012. године између ВВ као продавца и првотуженог као купца. Евентуалним тужбеним захтевом је тражено да тужена ВВ врати у стечајну масу тужиоца износ од 3.190.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом као корист коју је стекла побијаним правним послом. Ово са разлога што

је у току парнице П број 2364/12 тужена ВВ отуђила предметну непокретност првотуженом те тужилац није био у могућности да непокретност врати у стечајну масу.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су правилно закључили да иако постоји идентитет странака у овој и правноснажно окончаној парници не постоји идентитет захтева, те се не ради о правноснажно пресуђеној ствари. Тужбени захтев у парници се састоји од чињеница и правне последице коју тужилац из тих чињеница изводи. Када се промени било који од ова два елемента (чињенице и правна последица) промењен је и идентитет захтева тако да је приговор правноснажно пресуђене ствари неоснован. У конкретном случају не постоји идентитет правне последице, а делом ни идентитет чињеница. У односу на претходно чињенично стање и правне последице проистекле из тог чињеничног стања догодила се нова чињеница, отуђење спорне непокретности првотуженом по уговору о купопродаји непокретности од 11.07.2012. године. У овом спору одбијен је примарни тужбени захтев за утврђење апсолутне ништавости наведеног уговора о купопродаји непокретности. Утврђено је да је непокретност предата првотуженом у својину за цену од 3.190.000 евра.

Обзиром да је правноснажно утврђено да према стечајној маси тужиоца не производи правно дејство уговор о откупу спорног стана и уговор о поклону исте непокретности овде друготуженој, иста је обавезана да предметну непокретност врати у стечајну масу тужиоца. Међутим, нема могућности да се непокретност врати у стечајну масу тужиоца, јер је друготужена непокретност отуђила првотуженом, правно ваљаним уговором о купопродаји. Стога су правилно нижестепени судови применили одредбу члана 130. став 1. Закона о стечају када су обавезали друготужену да у стечајну масу врати новчану поротивредност стечену отуђењем спорне непокретности.

Наведеном законском одредбом прописано је да ако захтев за побијање правног посла или друге правне радње буде правноснажно усвојен побијани правни посао односно правна радња немају дејства према стечајној маси, а противник побијања је дужан да у стечајну масу врати сву имовинску корист стечену на основу побијеног посла или друге радње. Након што врати имовинску корист противник побијања има право да остварује своје евентуално потраживање као стечајни поверилац подношењем накнадне пријаве потраживања.

Следом наведене законске одредбе у случају немогућности натуралне реституције, због отуђења предмета побијеног правног посла, противник побијања, у овом случају друготужена, је обавезна да у стечајну масу вратити новчани износ примљен по основу продаје предмета располагања. Стога је неоснован ревизијски навод да је друготужена побијаном и претходном правноснажном пресудом обавезана да у стечајну масу врати и непокретност и новчани износ који представља вредност исте непокретности што је по становишту ревидента повреда права на правично суђење гарантовано чланом 32.

Устава Републике Србије и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Није спорно да постоје две правноснажне пресуде и да је, првом пресудом друготужена обавезана да у стечајну масу врати непокретност, а побијаном пресудом у овом спору да врати новчани износ добијен као противвредност спорне непокретности. Међутим, то не значи да се извршење наведених пресуда може спровести тако да друготужена у стечајну масу тужиоца врати двоструку имовинску корист стечену побијеним правним послом. То управо онемогућава одредба члана 130. став 1. Закона о стечају. Међутим, како је отуђењем спорне непокретности првотуженом онемогућена натурална реституција по претходној правноснажној пресуди, то друготужена као противник побијања у конкретном случају има обавезу да у стечајну масу тужиоца врати противвредност исте непокретности са припадајућом каматом, јер је то имовинска корист која је стечена на основу побијеног правног посла.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у ставу један изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП. С`тога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић